

Asylrapport 2026

Sammanfattning

Asylrapport 2026

Årsrapport om asylsituationen i Europeiska unionen

SAMMANFATTNING

Juni 2026

© Europeiska unionens asylbyrå (EUAA), 2026

Varken Europeiska unionens asylbyrå (EUAA) eller någon person som agerar på byråns räkning ansvarar för hur informationen i denna publikation används.

Omslagsfoto: Getty Images/[Stefano Guidi](#)

Luxemburg: Europeiska unionens publikationsbyrå, 2026

Pdf   BZ-01-26-013-SV-N   ISBN 978-92-9418-464-1   2600-3120   doi: 10.2847/2228853

Reproduktion är tillåten med angivande av källan. För användning eller reproduktion av fotografier eller annat material som inte tillhör EUAA måste tillstånd sökas direkt från upphovsrättsinnehavaren.

Förord

För andra året i rad minskade antalet ansökningar om internationellt skydd i EU+-länderna till sammanlagt 0,8 miljoner. Detta berodde på en rad faktorer, bland annat den politiska utvecklingen i viktiga ursprungsländer, såsom Syrien, samt det europeiska samarbetet med partnerländer, vilket minskade rörligheten längs migrationsvägarna till Europa. Samtidigt fortsatte EU+-länderna att erbjuda tillfälligt skydd till cirka 4,5 miljoner flyktingar från Ukraina, där vissa länder tog den största delen av ansvaret, samtidigt som arbetet fortsatte med att hitta långsiktiga lösningar för att underlätta ett slutgiltigt upphävande av det tillfälliga skyddet i mars 2027.

Ett gemensamt mål för alla EU+-länder år 2025 var förberedelserna inför ikraftträdandet av migrations- och asylpakten från och med juni 2026. Nationella genomförandeplaner och nationella strategier har fungerat som vägvisare för de reformer som snart kommer att sätta igång det omarbetade europeiska asylsystemet.

Men länderna stod inte ensamma i den här processen. Europeiska kommissionen har tillsammans med EU:s byråer tillhandahållit vägledning och stöd. Vår byrå bidrog till dessa insatser genom sitt särskilda paktprogram, som resulterade i en rad konkreta resultat. EUAA tillhandahöll operativt stöd till länderna på plats, utbildade asylexperter, bland annat genom sin ackrediterade EUAA-akademi, tog fram tekniskt material för att hjälpa handläggare att tillämpa harmoniserade processer och utarbetade lägesanalyser som vägledning för politiska beslut.

Med tanke på den föränderliga situationen i Syrien var EUAA till exempel snabbt ute med att samla in information om EU+-ländernas policyer och rutiner gentemot syriska asylsökande, samtidigt som produktionen av landinformation resulterade i högkvalitativ information om utvecklingen i landet. Genom att ge en översikt över tillämpningen av begreppet säkert ursprungsland i EU+-länderna bidrog EUAA även till lagstiftningsprocessen inför antagandet av en EU-omfattande förteckning över säkra ursprungsländer och det reviderade begreppet säkert tredjeland.

Det råder inget tvivel om att juni 2026 inte är ett definitivt slut, utan en övergång till ett annat utvecklingsstadium i det gemensamma europeiska asylsystemet (Ceas). Detta stadium kan kräva en hel del erfarenhetsbaserat lärande. Det kommer att bli en process där erfarenheterna från den praktiska tillämpningen av de nya reglerna kommer att ligga till grund för de anpassningar som ska göras på operativ och politisk nivå. Under hela processen kommer vår byrå att fortsätta att stödja länderna och bidra med sin expertis för att säkerställa att det gemensamma europeiska asylsystemet fungerar effektivt.

Nina Gregori
Verkställande direktör
Europeiska unionens asylbyrå

Innehåll

Förord.....	4
Inledning.....	6
1. Den viktigaste utvecklingen på asylområdet inom EU under 2025	7
2. Hantering av tillgång till internationellt skydd.....	9
3. Initiativ för effektivare och mer harmoniserade asyلفörfaranden	10
4. Mottagande av personer som söker internationellt skydd.....	11
5. Ansvar för en ansökan om internationellt skydd.....	12
6. Harmoniserad strategi för vidarebosättning och humanitärt mottagande	13
7. Rättigheter till inkludering och integration för personer som beviljats internationellt skydd..	14
Ruta 1. Tillfälligt skydd för fördrivna personer från Ukraina.....	15
8. Rättsliga skyddsåtgärder för barn och sökande med särskilda behov	16
Avslutande kommentarer	18

Inledning

Sammanfattningen av [Asylrapport 2026: Årsrapport om asylsituationen i Europeiska unionen](#) beskriver kortfattat den viktigaste utvecklingen inom internationellt skydd, som presenteras i huvudrapporten.

Sammanfattningen tillhandahålls på **31 språk**, bland annat alla EU-språk samt albanska, arabiska, makedonska, ryska, serbiska, turkiska och ukrainska.

Informationen som presenteras i huvudrapporten kan även läsas med hjälp av olika användarvänliga resurser:

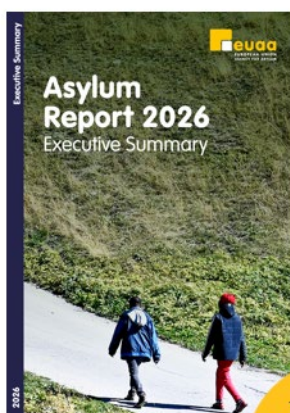

- I [den nationella databasen för asylutveckling](#) presenteras den rättsliga, institutionella och politiska utveckling som beskrivs i rapporten. Uppdateringar kan sökas efter land, ämne, år och typ av utveckling. Informationen sammanfattas också och presenteras i en tabell uppdelad efter land och tematiskt område i ett pdf-dokument.
- I rapporten presenteras ett urval av fakta om den rättsliga utvecklingen baserat på [EUAA:s rättspraxisdatabas](#). Det går att hitta ett specifikt ärende i databasen genom att klicka på hyperlänkarna i texten.
- De källor som har använts för att ta fram asylrapporten presenteras i referensförteckningen i slutet av rapporten. De finns också tillgängliga i databasen om internationellt skydd i Europa (DIP), under [Källor](#), med sök- och exportfunktioner.

Se informationsgrafiken för uppdateringar om EUAA:s verksamhet och stöd till medlemsstaterna: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/section-10-euaa-support-2025>

Den viktigaste utvecklingen per land finns i landsöversikterna: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/country-overviews>

Additional resources to the Asylum Report 2026

Translations
in all EU
languages
and 7 non-EU
languages

Click on [Database on International Protection in Europe](#) to consult sources on asylum

1. Den viktigaste utvecklingen på asylområdet inom EU under 2025

År 2025 var ett övergångsår för Europa, en period präglad av omstruktureringar och en tid för strategiskt arbete och investeringar i moderniseringen av det europeiska systemet för asyl och migration, samtidigt som antalet ansökningar om internationellt skydd minskade markant. Genomförandet av migrations- och asylpakten stod i centrum för det europeiska beslutsfattandet, i ett försök att uppnå konkreta resultat så snart som möjligt. Initiativen inriktades på ökad effektivitet i asylförfarandena, hantering av trycket vid yttre gränser och stärkt effektivitet i återvändandearbetet. De nationella genomförandeplanerna har fungerat som en vägvisare för att omsätta pakten i praktiken, samtidigt som Europeiska kommissionen har tillhandahållit sakkunskap och ekonomiska resurser och relevanta EU-byråer har bistått EU:s medlemsstater för att säkerställa att deras nationella asyl- och mottagningssystem är klara senast i juni 2026.

För att redan i ett tidigt skede genomföra vissa delar av förordningen om asylförfaranden lade Europeiska kommissionen i april och maj 2025 fram två förslag som rör begreppen säkra ursprungsländer, en EU-lista över säkra ursprungsländer och nya regler för att underlätta tillämpningen av begreppet säkra tredjeländer. Det första förslaget syftade till att tidigarelägga bestämmelserna om asylförfaranden, enligt vilka ansökningar om internationellt skydd från medborgare i länder med en andel godkända asylansökningar i hela EU på högst 20 procent kan behandlas enligt det påskyndade förfarandet eller gränsförfarandet. I förslaget föreslogs också att säkra ursprungsländer och säkra tredjeländer kan betecknas med undantag.

Det andra förslaget gällde tillämpningen av begreppet säkert tredjeland. Syftet var att påskynda asylförfarandena och minska trycket på asylsystemen, samtidigt som rättsliga garantier för de sökande upprätthölls. De föreslagna ändringarna innebar att det inte längre var obligatoriskt för en sökande att ha anknytning till det säkra tredjelandet, att transit genom ett säkert tredjeland fastställdes som en tillräcklig koppling mellan sökanden och det landet, och att möjligheten inkluderades att tillämpa begreppet även utan anknytning till eller transit genom ett säkert land när det finns ett avtal eller en särskild överenskommelse med tredjelandet för detta ändamål.

I februari 2026 gav Europaparlamentet grönt ljus åt de nya reglerna, och rådet reviderade formellt begreppet säkert tredjeland och antog den första EU-omfattande förteckningen över säkra ursprungsländer, däribland Bangladesh, Colombia, Egypten, Indien, Kosovo,ⁱ Marocko och Tunisien.

Som komplement till paktens lagstiftningsram lade Europeiska kommissionen i mars 2025 fram ett förslag om att modernisera den europeiska återvändandepolitiken genom ett nytt gemensamt EU-system för återvändande. I [förordningen](#) föreskrivs gemensamma förfaranden i medlemsstaterna för att utfärda återvändandebeslut och en gemensam europeisk återvändandeorder, vilket ska främja enhetlighet, öppenhet och samordning.

ⁱ Denna beteckning påverkar inte ståndpunkter om Kosovos status och är i överensstämmelse med FN:s säkerhetsråds resolution 1244 (1999) och med Internationella domstolens utlåtande om Kosovos självständighetsförklaring.

I november 2025 lanserade Europeiska kommissionen den första årliga cykeln för migrationshantering, bestående av

- den årliga europeiska asyl- och migrationsrapporten, som ger en översikt över läget när det gäller asyl och migration i EU,
- Europeiska kommissionens beslut om fastställande av medlemsstaternas migrationstryck,
- Europeiska kommissionens förslag till en solidaritetspool för att tillgodose behoven hos de medlemsstater som är under tryck.

Enligt den årliga europeiska asyl- och migrationsrapporten, som omfattar perioden juli 2024–juni 2025, har migrationssituationen i EU förbättrats, men det kvarstår utmaningar såsom fortsatt tryck från irreguljära ankomster, otillåten förflyttning inom EU samt att Ryssland och Belarus utnyttjar migrationen som ett politiskt vapen.

Utifrån den lägesanalys som presenteras i rapporten konstaterade Europeiska kommissionen att Cypern, Grekland, Italien och Spanien var "utsatta för migrationstryck" och därmed är berättigade till stöd från EU:s solidaritetsfond när pakten träder i kraft i juni 2026. Det konstaterades att en annan grupp länder, däribland Belgien, Bulgarien, Kroatien, Tyskland, Estland, Finland, Frankrike, Irland, Lettland, Litauen, Nederländerna och Polen "riskerar att utsättas för migrationstryck". Slutligen identifierades Österrike, Bulgarien, Kroatien, Tjeckien, Estland och Polen som "länder som står inför en betydande migrationssituation" på grund av det ackumulerade trycket under de senaste fem åren. I rådets genomförandebeslut om inrättande av den årliga solidaritetspoolen fastställdes behoven för 2026 till 21 000 omplaceringar eller ekonomiska bidrag på totalt 420 miljoner euro, med genomförande från och med den 12 juni 2026.

För att fastställa EU:s politiska mål på asyl- och migrationsområdet för de kommande åren lade Europeiska kommissionen i januari 2026 fram en europeisk strategi för asyl- och migrationshantering. Strategin fungerar som en vägvisare för att uppnå de tre huvudmålen: att förebygga olaglig migration, att skydda människor som flyr från krig och förföljelse samt att locka kompetent arbetskraft till EU.

När det gäller migrations- och asylopolitikens yttre dimension fortsatte EU att eftersträva en strategi för migrationshantering som omfattar hela rutten genom samordning med olika berörda parter. Initiativen omfattade åtgärder för att hantera grundorsakerna till migration, hjälp till partnerländer att stärka sin kapacitet inom gränsförvaltning och bekämpning av smuglingsnätverk, bidrag till skyddslösningar för fördrivna personer i olika delar av världen och erbjudanden om säkra och lagliga vägar till Europa som alternativ till irreguljär migration. Utöver samarbete som bygger på positiva incitament har EU infört möjligheten att dra in förmåner i undantagsfall, när befintliga arrangemang utnyttjas på ett sätt som medför betydande utmaningar på migrations- och säkerhetsområdet. I detta syfte har en ny förordning trätt i kraft som innehåller bestämmelser om en reviderad upphävandemekanism för viseringar.

2. Hantering av tillgång till internationellt skydd

År 2025 minskade antalet asylansökningar som lämnades in i EU+-länderna för andra året i rad till 822 000 (se figur 1). Detta var en minskning med en femtedel jämfört med 2024, vilket är den lägsta siffran sedan 2021. Tyskland var fortfarande det land som tog emot flest ansökningar (163 000), även om antalet var betydligt lägre än 2024 (en minskning med nästan en tredjedel), följt av Frankrike (152 000), Spanien (143 000) och Italien (134 000).

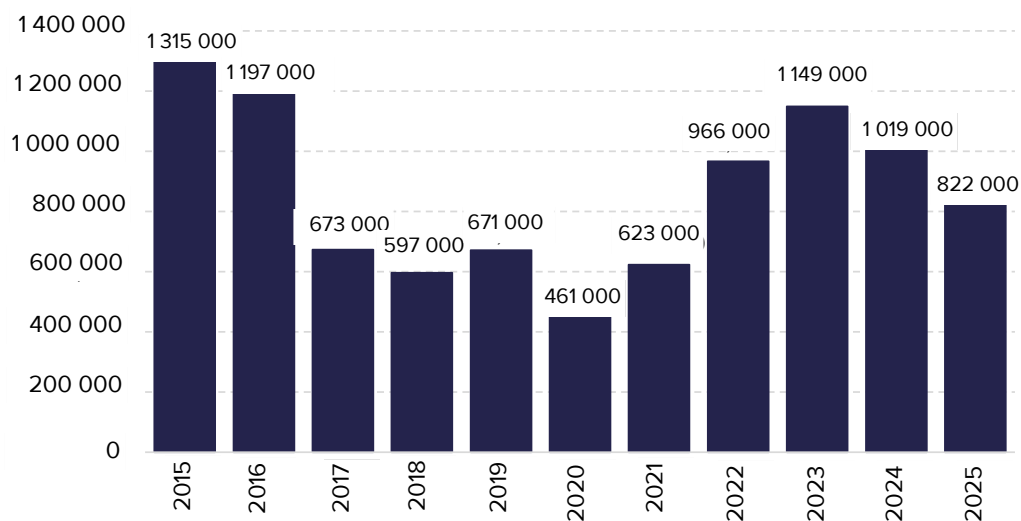
När man betraktar asylansökningarna i förhållande till befolkningsstorleken inlämnades i genomsnitt cirka 1 800 ansökningar per 1 miljon invånare i EU+-länderna. Grekland och Cypern hade flest asylsökande per 1 miljon invånare (5 900 respektive 4 500). På avstånd följde Spanien, Belgien och Schweiz (cirka 2 900 vardera).

Ansökningarna år 2025 kom huvudsakligen från ett begränsat antal nationaliteter. De fem största grupperna var afghaner (14 procent av alla ansökningar), venezuelaner (11 procent), syrier (5 procent), bangladeshier (4 procent) och turkar (4 procent).

Antalet upprepade ansökningar ökade med 39 procent jämfört med 2024 och nådde en rekordhög nivå. De utgjorde 15 procent av alla asylansökningar år 2025, vilket är den högsta andelen som någonsin uppmätts. Detta kan rimligen tillskrivas en dom från EU-domstolen från oktober 2024, där det fastställdes att kön och nationalitet var tillräckliga skäl för att afghanska kvinnor skulle anses löpa risk för förföljelse, vilket ledde till en kraftig ökning av antalet omprövningsansökningar från afghaner.

Medborgare från länder med låg andel beviljade asylansökningar stod för en växande andel av asylansökningarna under 2025 och utgjorde över hälften av det totala antalet ansökningar. Enligt paktens regler kommer medborgare i länder med låg andel godkända asylansökningar (under 20 procent) att omfattas av det obligatoriska gränsförfarandet från och med juni 2026, under vissa omständigheter som fastställs i artikel 43.1 i förordningen om asylförfaranden.

Figur 1. Antal ansökningar om internationellt skydd i EU+-länderna 2015–2025

Källa: Uppgifter från EUAA:s system för tidig varning och beredskap den 3 februari 2026.

Under året har EU+-länderna samarbetat med Europeiska kommissionen och EU:s byråer för att modernisera it-kapaciteten vid gränserna, bland annat genom att säkerställa de tekniska, operativa och administrativa resurserna som krävs för att det nya Eurodacsystemet ska fungera. För att säkerställa att screening, asylförfarandet vid gränsen och återvändandeförfarandet vid gränsen fungerar smidigt och harmoniskt har de nationella myndigheterna fortsatt sitt lagstiftningsarbete och sina praktiska förberedelser, bland annat genom att uppföra nödvändiga anläggningar, säkerställa tillräcklig kapacitet, ta fram riktlinjer och praktiska verktyg samt erbjuda utbildning till den personal som ska genomföra de nya förfarandena.

Som svar på de komplexa utmaningarna i form av migrationstryck och säkerhetshot vid de yttre gränserna har EU+-länderna fortsatt att lägga tyngdpunkten på gränsförvaltning och upprätthållit strängare skyddsregler, vilket tidvis riskerar att försvåra ett effektivt tillträde till territoriet och asylförfarandet för personer som kan vara i behov av skydd. Dessa åtgärder har granskats av internationella organisationer och organisationer inom det civila samhället, liksom av rättsliga instanser, som har tagit upp rapporterade fall av misshandel, påstådda avvísningar och summariska återvändanden, samt åtgärder som vidtagits av nationella myndigheter mot organisationer inom det civila samhället som bedriver sök- och räddningsverksamhet.

3. Initiativ för effektivare och mer harmoniserade asylförfaranden

När det gäller asylförfaranden har EU+-ländernas insatser främst inriktats på tre huvudområden: att minska antalet ärenden som väntar på beslut, att avsätta resurser för att säkerställa det praktiska genomförandet av de nya reglerna samt att utbilda personalen i de nya bestämmelserna. Dessutom ställde Europeiska kommissionen ekonomiskt stöd till förfogande (till exempel instrumentet för tekniskt stöd, TSI), EUAA tillhandahöll tekniskt stöd och EU+-länderna samarbetade bilateralt för att utbyta expertis. I enlighet med pakten avsatte de även betydande resurser för att utarbeta nationella beredskapsplaner för olika scenarier, vilka omfattade indikatorer och tröskelvärden för när specifika insatsåtgärder ska aktiveras respektive avaktiveras.

Kapacitetsbyggande åtgärder anpassades efter den specifika situationen inom asyl- och mottagningsområdet i respektive land. Vissa länder fortsatte att satsa på organisatoriska förändringar, personalrekrytering och utbildningsinsatser för kompetensutveckling. Flera asylmyndigheter fortsatte att se över eller finjustera sina interna rutiner samt uppdatera mallar och beslutsutkast för att effektivisera sina beslutsprocesser. För att främja ett snabbt beslutsfattande av hög kvalitet har EU+-länderna uppdaterat sina landsspecifika riktlinjer utifrån förändringar i ursprungsländerna. Den instabila situationen i flera ursprungsländer påverkade dock handläggningen av ärenden, och vid vissa tillfällen avbröt asylmyndigheterna handläggningen av ärenden som gällde medborgare från vissa ursprungsländer.

Under 2025 utfärdade EU+-länderna omkring 874 000 beslut i första instans, vilket är det högsta antalet sedan 2017. Ökningen drevs på av en kraftig ökning av antalet avvísningar, främst för medborgare i länder med en låg andel godkända asylansökningar (20 procent eller

lägre). De flesta besluten fattades i Tyskland, följt av Frankrike och Spanien. Antalet pågående ärenden i första instans minskade till 863 000 under 2025, från 986 000 under 2024 (en minskning med cirka 13 procent). Även om vissa EU+-länder ökade antalet beslut i första instans, berodde minskningen av antalet pågående ärenden snarare på att färre ansökningar lämnades in. Trots minskningen av pågående ärenden i första instans ledde fler överklaganden totalt sett till en stabil och hög ärendebalans i samtliga ärenden.

Eftersom Europeiska kommissionen har betonat vikten av samarbete med rättsliga instanser och av att stärka dessa inför en eventuell tillämpning av paktens bestämmelser, har ett antal EU+-länder satsat på att utöka kapaciteten i andra instans eller högre instanser.

4. Mottagande av personer som söker internationellt skydd

EU+-länderna arbetade med att införliva 2024 års direktiv om mottagningsvillkor i nationell lagstiftning senast den 12 juni 2026, utöver att anpassa det till andra förordningar med inverkan på mottagandet, såsom förordningen om asyl- och migrationshantering och förordningen om asylofföranden. Med utgångspunkt i sina nationella genomförandeplaner har EU+-länderna anpassat mottagningsvillkoren och åtgärdat brister i mottagningskapaciteten, bland annat för sökande som omfattas av gränsförandet. Följaktligen var många länder tvungna att inrätta screeningcentrum och förläggningar för asylsökande som genomgår gränsförandet. Operativa behov ledde till förändringar i ärendehantering och även i it-systemen. Den första omgången av den årliga cykeln för migrationshantering bidrog till att höja kvaliteten på uppgifterna om mottagningsystemen i EU+-länderna.

Minskningen av antalet asylansökningar ledde till att trycket på mottagningsystemen i flera länder minskade, vilket gjorde att dessa länder kunde minska sin mottagningskapacitet. Vissa länder där mottagningsystemen fortsatt var utsatta för tryck upprätthöll eller ökade däremot sin kapacitet. I ett vägledande mål rörande mottagningskapacitet fastslog EU-domstolen att en medlemsstat inte kan åberopa en oförutsägbar och oundviklig tillströmning av asylsökande för att undandra sig sina skyldigheter enligt EU-rätten att tillgodose asylsökandes grundläggande behov, och betonade därmed vikten av att ha en reservkapacitet för att kunna hantera eventuella tillströmningar av asylsökande.

EU+-länderna har länge ställts inför konsekvenserna av sekundära förflyttningar. Flera av dem fortsatte eller lanserade nya initiativ för att hantera denna förekomst, till exempel genom att göra ändringar av mottagningsvillkoren, i linje med artikel 21 i direktivet om mottagningsvillkor (2024) och artikel 18 i förordningen om asyl- och migrationshantering. I dessa bestämmelser föreskrivs att sökande som har underrättats om ett beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten inte längre har rätt till mottagningsvillkor, samtidigt som rätten till en levnadsstandard i enlighet med unionsrätten bibehålls.

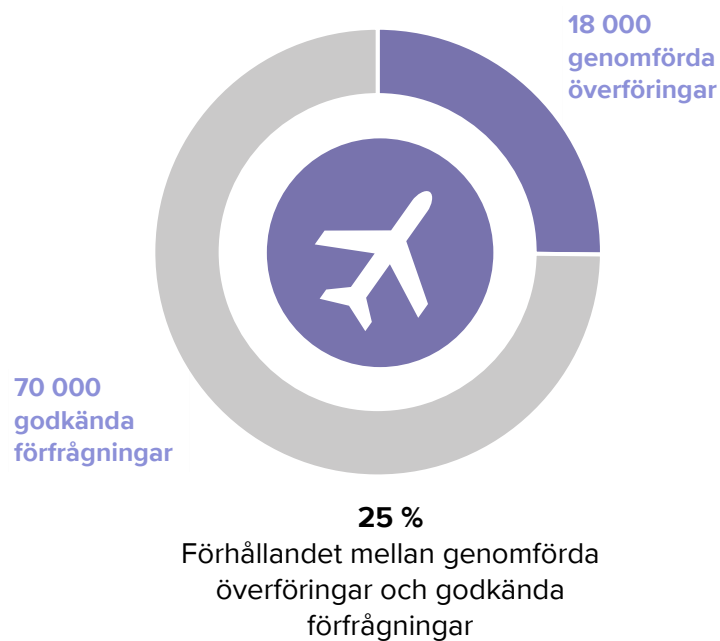

5. Ansvar för en ansökan om internationellt skydd

Totalt genomfördes 18 000 Dublinöverföringar under 2025 i EU+-länderna, vilket är ungefär samma siffra som 2024 (se figur 2). Det var den näst högsta siffran sedan 2019, men långt under nivåerna före pandemin. Genomförandet av Dublinöverföringar påverkades fortfarande i stor utsträckning av trycket på mottagningsystemen i vissa EU+-länder. Även om de nationella domstolarna i de flesta fall godkände överföringarna, var en av de främsta orsakerna till att beslut från nationella myndigheter upphävdes att det fanns aktuella uppgifter om allvarliga brister i tillgången till materiella mottagningsförhållanden i den ansvariga staten.

Figur 2. Antal genomförda överföringar i förhållande till det totala antalet godkända Dublinförfrågningar, 2025

Källa: Uppgifter från EUAA:s system för tidig varning och beredskap den 3 februari 2026.

EU+-länderna inriktade sig på övergången från tillämpningen av Dublin III-förordningen till den nya Eurodacförordningen och förordningen om asyl- och migrationshantering. Flera rättsliga och praktiska oklarheter klargjordes under året, men vissa frågor förblev olösta fram till genomförandebeslutet om inrättande av den årliga solidaritetspoolen för 2026 antogs formellt den 19 december 2025. Medan vissa nationella myndigheter föredrog att invänta klarläggandena för att sedan utarbeta en mer detaljerad genomförandeplan, började majoriteten av förvaltningarna planera utifrån olika scenarier.

Dublinenheter lade ned kraftsamlade ansträngningar på att minska sin eftersläpning för att i möjligaste mån undvika en samtidig tillämpning av de tidigare och de nya reglerna efter det att pakten träder i tillämpning. Personalbristen vid Dublinenheterna fortsatte dock att vara ett kvarstående problem. Dessutom var det en utmaning för många Dublinhandläggare att

hantera den löpande ärendebördan och genomgå utbildning parallellt. Flera myndigheter framhöll att aktörer utanför Dublinenheterna också var i behov av riktad utbildning för att säkerställa att de förstod de nya reglerna och till exempel också kunde informera sökande korrekt om förfarandet.

En stor utmaning för EU+-länderna under övergångsprocessen var anpassningen av it-systemen, bland annat omkonfigureringen av ärendehanteringssystemen för att inkludera nya formulär, mallar och arbetsflöden. I flera länder ingår it-projekt som är kopplade till tillämpningen av Eurodac och förordningen om asyl- och migrationshantering i ett bredare digitaliseringsprogram.

Under 2025 fattades 120 000 beslut som svar på utgående Dublinförfrågningar, enligt EUAA:s preliminära data från systemet för tidig varning och beredskap. Detta innebar en minskning med 24 procent jämfört med 2024 och den lägsta nivån sedan 2021. Minskningen tyder på att de sekundära förflyttningarna har minskat – det vill säga att asylsökande flyttar från det första ankomstlandet till ett annat för att lämna in en ny ansökan – och ligger i linje med den totala minskningen av antalet asylansökningar.

6. Harmoniserad strategi för vidarebosättning och humanitärt mottagande

Politiska, operativa och ekonomiska begränsningar präglade utvecklingen på området vidarebosättning och humanitärt mottagande under 2025. Bland de faktorer som hindrade flyktingarnas vidarebosättning fanns följande:

- frågor som rör genomförandet av paktens bestämmelser på teknisk nivå, såsom lagring och överföring av uppgifter med hjälp av processer som är i linje med Eurodacförordningen,
- den instabila säkerhetsmässiga och politiska situationen i Mellanöstern, som innebar utmaningar på operativ nivå,
- den ihållande belastningen på vissa mottagningssystem i EU+-länderna, vilket begränsade deras kapacitet att ta emot kvotflyktingar.

Följaktligen anlände endast omkring 10 000 flyktingar till EU+-länderna under 2025, utöver de nästan 14 000 som anlände under 2024, av de totalt 61 000 åtaganden som gjorts av 14 länder inom ramen för EU:s program för vidarebosättning och humanitärt mottagande för perioden 2024–2025. Efter att syrier i tio år varit den grupp som omplacerats i störst utsträckning hamnade afghaner (2 900) på första plats år 2025, följda av syrier (1 800), kongoleser (1 600) och sudaneser (1 400).

I december 2025 godkände rådet unionens första tvååriga plan för vidarebosättning och humanitärt mottagande för perioden 2026–2027. Nio länder har lämnat åtaganden om totalt 10 430 platser, varav 8 330 platser för vidarebosättning och 2 100 platser för humanitärt mottagande. Den betydande minskningen av de nationella åtagandena återspeglade den allmänna minskningen av antalet inresor på EU-nivå.

7. Rättigheter till inkludering och integration för personer som beviljats internationellt skydd

Skyddsinnehållet består av de rättigheter som tillkommer personer som åtnjuter någon form av skydd i asyllandet, samt de därmed förbundna skyldigheterna. Skydd beviljas när sökande får ett positivt beslut om beviljande av flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande (kallas även EU-harmoniserade statusar). Andelen beviljade asylansökningar hänvisar till antalet positiva beslut uttryckt i procent av det totala antalet beslut om ansökningar om internationellt skydd. Även om nationella skyddsformer ger tredjelandsmedborgare skyddsstatus, ingår inte dessa statusar – som inte är harmoniserade i EU+-länderna – i beräkningen av andelen godkända asylansökningar.

År 2025 minskade andelen beviljade ansökningar om internationellt skydd avsevärt, från 42 procent år 2024 till 29 procent. Denna nedgång berodde troligen, åtminstone delvis, på att beslutsfattandet avstannat för syriska sökande, som under de senaste åren stått för en stor andel av de positiva besluten. Dessutom utfärdades omkring 56 procent av besluten till medborgare i länder med en låg andel godkända ansökningar. Av de 69 medborgarskap som var föremål för minst 1 000 beslut under 2025 hade 42 en godkännandegrad på under 20 procent.

Medborgare från Turkiet, Venezuela, Bangladesh och Colombia (i fallande ordning) fick en tredjedel av alla avslag. Venezuelaner och colombianer beviljades dock ofta en nationell form av skydd eller överfördes till en annan typ av uppehållstillstånd. Andelen som beviljades asyl var hög bland medborgare från länder med extrema eller allvarliga konflikter, och låg mellan 70 och 90 procent för sökande från Sudan, Mali, Haiti, Ukraina och Myanmar/Burma (i fallande ordning).

EU+-länderna fortsatte att begränsa invandringen genom familjeåterförening, som en åtgärd för att minska trycket på asyl- och mottagningssystemen, och i vissa fall även på de nationella och kommunala socialförsäkringssystemen. Under de senaste åren har UNHCR, andra internationella organisationer, tankesmedjor, den akademiska världen och organisationer inom det civila samhället upprepade gånger varnat för de potentiella negativa konsekvenserna som strängare regler för familjeåterförening kan få för integrationen av personer som beviljats internationellt skydd.

EU+-länderna fortsatte att satsa på att integrera stödmottagarna genom att lansera nya strategier och åtgärder för att underlätta tillgången till arbetsmarknaden och utbildning. Trots dessa initiativ stötte personer som beviljats internationellt skydd fortfarande på hinder i EU+-länderna och andra länder när de försökte lära sig språket, påbörja en utbildning eller söka arbete, samtidigt som svårigheterna att få tillgång till bostäder fortsatte att påverka deras integrationsmöjligheter. Det civila samhällets organisationer fortsatte att spela en viktig roll för en effektiv integration av personer som beviljats skydd genom att tillhandahålla en rad tjänster i detta syfte.

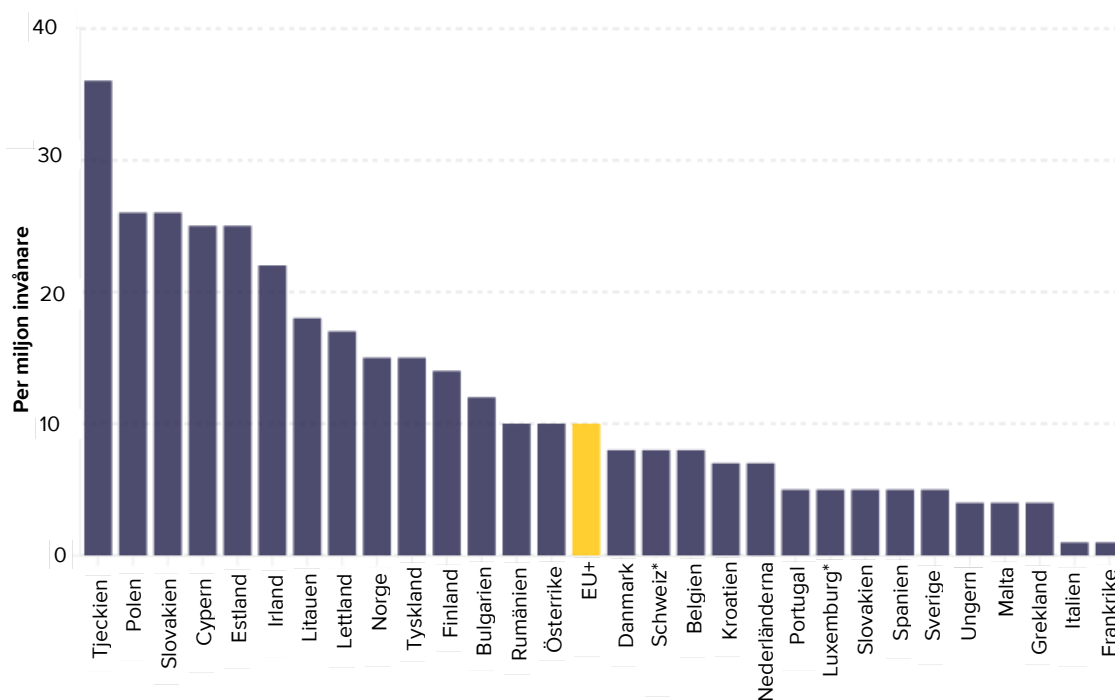

Ruta 1. Tillfälligt skydd för fördrivna personer från Ukraina

I slutet av 2025 omfattades cirka 4,5 miljoner personer av tillfälligt skydd i EU+-länderna. Denna siffra har varit relativt stabil sedan början av 2023 och fortsätter att bidra avsevärt till det totala antalet personer med skyddsbehov i Europa. Sett till befolkningsstorleken tog Tjeckien, Polen och Slovakien emot flest ukrainska flyktingar per capita (se figur 3).

Figur 3. Antalet personer som beviljats tillfälligt skydd per 1 miljon invånare efter mottagande land, december 2025

Anm.: * = Uppgifter som hämtats före februari 2026

Källa: Folkmängder: Eurostat (DEMO_GIND), hämtad den 5 februari 2026. Personer som har beviljats tillfälligt skydd: Eurostat (MIGR_ASYTPSM), hämtad den 10 februari 2026.

Under det fjärde året efter Rysslands invasion fortsatte länderna i EU+ att ställa om sin politik mot långsiktiga lösningar, till exempel genom att erbjuda möjligheter att övergå till ett alternativt nationellt uppehållstillstånd. Samtidigt fortsätter de att främja integration på många olika plan, bland annat på arbetsmarknaden och inom utbildningsväsendet. Enhetsnav, som inrättats i ett antal EU+-länder, erbjuder hjälp med sysselsättning, språkkurser, rådgivning till stödmottagare och i vissa fall stöd till frivilligt återvändande.

Utvecklingen av rättspraxis på både nationell nivå och EU-nivå har ytterligare klargjort samspelet mellan förfaranden för tillfälligt skydd och förfaranden för internationellt skydd.

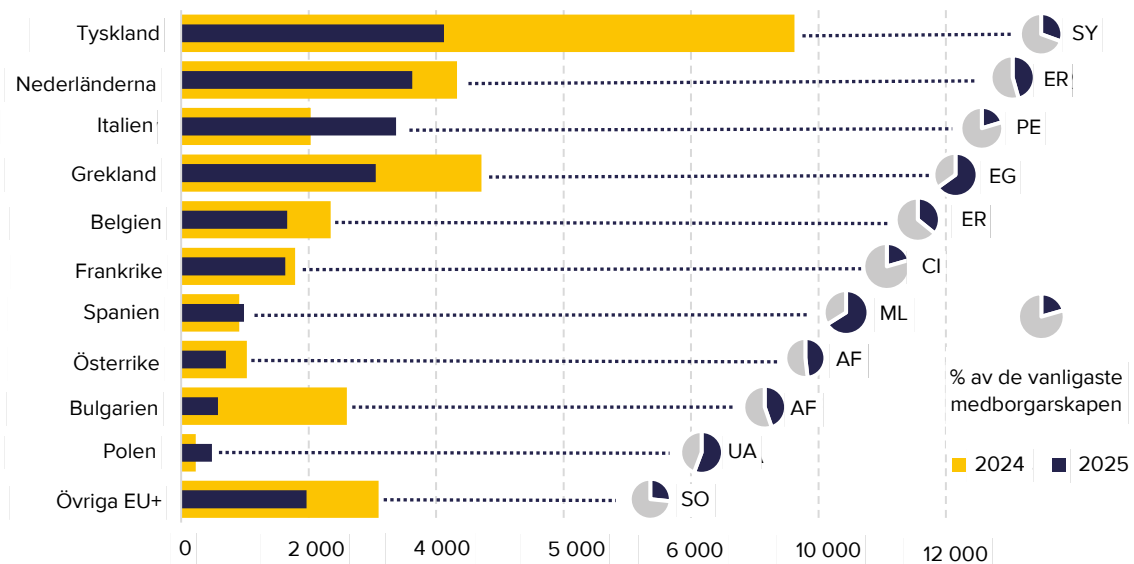
8. Rättsliga skyddsåtgärder för barn och sökande med särskilda behov

För att stärka skyddsåtgärderna för personer med särskilda behov innehåller pakten åtgärder för snabbare identifiering och stöd i syfte att tillgodose deras behov när det gäller förfaranden och mottagande. En av de största utmaningarna för EU+-länderna är fortfarande att omsätta dessa skyddsåtgärder i praktiken. För att öka kapaciteten på detta område genomförde de nationella myndigheterna under 2025 utbildningar för olika berörda parter och förbättrade informationssystemen för att underlätta samarbetet mellan de olika yrkesgrupper som deltar i processen.

År 2025 lämnades 22 000 asylansökningar in av personer som uppgav sig vara ensamkommande minderåriga, vilket är ungefär en tredjedel färre än 2024 och det lägsta antalet sedan 2020. Trots att Tyskland uppvisade den största absoluta minskningen fortsatte landet att ta emot flest ansökningar (4 100), vilket motsvarade nästan en femtedel av det totala antalet ansökningar (se figur 4). Efter Tyskland kom Nederländerna (3 600), Italien (3 400) och Grekland (3 100). Fem nationaliteter stod för mer än hälften av alla asylansökningar som lämnades in av ensamkommande minderåriga under 2025, nämligen afghaner (2 800), eritreaner (2 400), egyptier (2 300), somalier (2 300) och syrier (2 100, det lägsta antalet som någonsin registrerats).

Figur 4. De tio EU+-länder som tog emot flest ansökningar från personer som uppgav att de var ensamkommande barn, 2025 jämfört med 2024, och andel ansökningar som lämnats in av personer med det främsta medborgarskapet för ensamkommande barn, 2025

Källa: Uppgifter från EUAA:s system för tidig varning och beredskap den 3 februari 2026.

Asylmyndigheterna fortsatte att se över sin lagstiftning och politik för en tvärvetenskaplig åldersbedömning, i enlighet med förordningen om asylförfaranden och i linje med EUAA:s [praktiska vägledning](#) som offentliggjordes 2025. Flera EU+-länder stod inför ett otillräckligt antal förmyndare som skulle utses för att ta hand om och stödja ensamkommande barn. Det EU-finansierade projektet GuardianXChange fortsatte att stärka förmyndarskapstjänsterna i de fyra deltagande EU+-länderna, nämligen Belgien, Polen, Portugal och Slovenien.

Med tanke på att det reviderade EU-direktivet om bekämpning av människohandel ska införlivas senast i juli 2026 har EU:s medlemsstater genomfört olika projekt och utbildningsinsatser för att förebygga människohandel och förbättra identifieringen av offer. Sedan förslagen till pakten lades fram har flera berörda parter uttryckt oro över de eventuella negativa konsekvenserna som förändringarna kan få för sökande med särskilda behov under hela asylförfarandet. Eftersom lagstiftningsprocessen pågår på nationell nivå har dessa farhågor ofta dykt upp på nytt i det nationella sammanhanget genom kommentarer till lagförslagen.

Trots insatser för att bättre stödja asylsökande med särskilda behov vid mottagningen rapporterades bristfälliga förhållanden och otillräckligt stöd i flera EU+-länder, bland annat på grund av resursbrist eller brister och förseningar i finansieringen. Oro över förvar av personer med särskilda behov, särskilt barn, fortsatte att uttryckas, dokumenteras i domstolsavgöranden och rapporteras av internationella organisationer och organisationer i det civila samhället. I flera rättsfall har man även granskat särskilda behov och sårbarheter i samband med överföringar och återsändanden enligt Dublinförordningen.

Avslutande kommentarer

Det gångna året präglades av intensiva förberedelser inför genomförandet av migrations- och asylopakten senast i juni 2026. Både EUAA och de nationella myndigheterna har satsat betydande resurser på att lägga grunden för den nya ramen för det europeiska skyddssystemet.

I detta syfte har EU+-länderna avsatt betydande ekonomiska medel och påskyndat upphandlingsförfarandena för att säkerställa att Eurodacsystemet kan tas i drift i tid. Efter de senaste årens personalrekryteringsinsatser har de nationella asylmyndigheterna inriktat sig på att minska antalet pågående ärenden för att i möjligaste mån undvika att olika rättsliga ramar tillämpas parallellt efter juni 2026. Flera länder har satsat på att inrätta mångfunktionella centrum där screening, asylförfaranden vid gränsen och återvändandeförfaranden vid gränsen kan genomföras på samma plats.

EUAA stödde EU+-länderna i dessa insatser genom olika verksamheter. Byrån tog fram riktlinjer och verktyg för de nya förfarandena, uppdaterade befintliga handböcker och utbildade tjänstemän från nationella myndigheter i bestämmelserna i pakten. I 12 länder tillhandahöll byrån direkt operativt stöd. På EU-nivå analyserade byrån den senaste utvecklingen och tillhandahöll snabbt lägesrapporter för att stödja Europeiska kommissionen i styrningen av insatserna och för att bättre informera nationella politiska beslutsfattare.

Dessa förberedelser underlättades något av att ansökningarna minskade till 822 000 år 2025, vilket var den lägsta siffran sedan 2021. Detta gjorde det möjligt för de nationella myndigheterna att avsätta mer resurser till att ta fram nya arbetsflöden, standardrutiner och mallar samt testa dessa nya metoder i det nationella sammanhanget.

När pakten träder i kraft år 2026 kommer det att visa sig vilket praktiskt värde dessa investeringar har. Sedan pakten antogs har berörda parter betonat att den kommer att bedömas utifrån sin förmåga att skapa motståndskraftiga asyl- och mottagningssystem som kan anpassa sig till snabba förändringar i omvärlden. Under 2026 kommer fokus att ligga på den praktiska relevansen och effekterna av reformen av Ceas. Den kommer till exempel att visa i vilken utsträckning reformen kommer att möjliggöra en rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna.

De nya arrangemangen kommer att testas i akuta situationer, medan systemet måste förbli flexibelt för att hantera utvecklingen på global nivå, EU-nivå och nationell nivå. Förändrade förhållanden inom politik, säkerhet och ekonomi samt internationella kriser och krig har påverkat tillgången till humanitärt bistånd och de mekanismer som finns för att hantera flyktingsituationen globalt. De skyddsbehov som uppstår till följd av konflikter, såsom kriget i Iran och Ukraina, kommer sannolikt att öka, samtidigt som de globala anslagen minskar.

Mot bakgrund av komplexa, globala ömsesidiga beroendeförhållanden har Europa aktivt engagerat sig och knutit partnerskap med tredjeländer i syfte att stärka kapaciteten att erbjuda ett effektivt skydd och hantera irreguljär migration. Att stärka partnerländernas förmåga att hantera migration med full respekt för de grundläggande rättigheterna kan bidra till att utvidga det globala skyddsutrymmet.

På europeisk nivå fastställs i den första europeiska asyl- och migrationsstrategin den politiska inriktningen för de kommande fem åren. Med ett starkt fokus på att stärka gränskontrollen,

strikta regler mot missbruk av asylsystemen samt snabba och effektiva återvändanden kan detta leda till en ytterligare minskning av antalet asylansökningar inom EU+. Ändringar i förordningen om asylförfaranden vad gäller begreppet säkert land samt införandet av den nya förordningen om återvändande kan fungera avskräckande för nyanlända. I praktiken kan de dock begränsa tillgången till internationellt skydd för dem som behöver det.

På nationell nivå kommer den praktiska tillämpningen av pakten och åtgärderna för att öka effektiviteten att granskas noggrant. Detta kommer sannolikt att omfatta tillämpning av screening, utfärdande av beslut om avvisning för sökande som har passerat genom ett tredjeland och där skulle ha kunnat begära ett effektivt skydd, samt vissa av de föreslagna digitala lösningarna för en effektivare handläggning. I takt med att paktens tillämpning fortskrider kommer nationella myndigheter att anpassa sina system utifrån de första erfarenheterna på fältet. Frågor om rättsliga klarlägganden kan förväntas under 2026, med fler i sikte under kommande år, på nivån för nationella domstolar, Europadomstolen och EU-domstolen.

Utvecklingen i ett större sammanhang när det gäller migrationsstyrning – såsom den spanska regeringens beslut om ett extraordinärt regulariseringsförfarande för tredjelandsmedborgare i integrationssyfte – kommer också att påverka de nationella asylmyndigheternas arbetsbörda och därmed genomförandet av pakten. När det gäller framtiden för de 4,5 miljoner ukrainare som är registrerade enligt direktivet om tillfälligt skydd har flera länder börjat skapa vägar för övergång från tillfälligt skydd till en annan typ av uppehållstillstånd, vilket öppnar nya möjligheter att stanna kvar i EU+. Denna trend kommer sannolikt att bli ännu tydligare under 2026, i och med att förlängningen av ordningen för tillfälligt skydd löper ut i mars 2027.

Mot denna bakgrund behöver EU+-länderna aktuell och saklig information för att kunna anpassa sina förfaranden i god tid. EUAA spelar här en central roll genom sitt utökade utbud av verktyg för lägesbildsanalys och sina samarbetsnätverk, som erbjuder en plattform för utbyte av goda exempel och hantering av utmaningar. Byrån gav under 2025 aktivt stöd till EU+-länderna under övergångsperioden för att genomföra pakten, och står redo att under 2026 och framöver ge direkt stöd och upprätthålla en konstruktiv dialog för att skapa bättre skyddsförhållanden i Europa. Eftersom berörda parter måste navigera genom de komplexa paktåtgärderna och den snabbt föränderliga politiska verkligheten blir information och engagemang ännu viktigare för det gemensamma europeiska asylsystemets framtid.

Asylrapport 2026: Sammanfattning

Asylrapport 2026 är den främsta källan till information om internationellt skydd i Europa och ger en helhetsbild av den viktigaste utvecklingen på asylområdet 2025. I sammanfattningen presenteras ett sammandrag av huvudrapporten.

Europeiska unionens asylbyrå (EUAA) samlar in information om alla aspekter av det gemensamma europeiska asylsystemet. Rapporten, som baseras på detta arbete, beskriver de viktigaste trenderna för politik, praxis och lagstiftning som rör internationellt skydd och presenterar nyckelindikatorer för referensåret 2025. Rapporten innehåller exempel på rättspraxis för att tolka europeisk och nationell lagstiftning inom ramen för EU:s asylregelverk.

Asylrapport 2026 bygger på information från en rad olika källor – bland annat synpunkter från nationella myndigheter, EU-institutioner, internationella organisationer, organisationer i det civila samhället och den akademiska världen – för att ge uttryck för olika perspektiv. Rapporten, som omfattar perioden 1 januari till 31 december 2025, fungerar som en referens för den senaste utvecklingen inom internationellt skydd i Europa.